

Je pravda, že za námi někdy lidé přijdou a otravují nás, zbytečně nás zaměstnají, musíte proto vědět, kdy říct ne. Řekněte jim to. Řekněte: „Promiň, musím něco dělat.“ Ano, je to pravda, ne? Protože, pokud nic neděláte, jdete meditovat, a to je také dělání něčeho. To je ta nejdůležitější práce na světě. Někdy, protože jsme zaneprázdnění, musíme to obětovat. Proto v každém případě, když lidé překročí dobu, kdy jsou vítáni nebo vedou zbytečné řeči a okrádají vás o čas, prostě řekněte: „Promiň, skutečně musím jít.“ Kam jít? Jděte do koupelny meditovat. Když on sedí v obýváku, pak jděte do koupelny. Možná vylezte oknem z koupelny a jděte někam jinam. Někdy vás lidé prostě nenechají na pokoji, že? A někdy lidé přijdou, že vám jdou pomoci, ale způsobí vám víc potíží. Prostě se na vás nalepí, ptají se na nesmysly a zničí, co děláte, a vy to musíte dělat znovu, lidé jsou různí. Mysl tak funguje. Je to skutečně obtěžování, skutečně obtěžování. Kdybychom ale neměli mysl,

bylo by pro nás obtížné fungovat v tomto světě. Kdybychom byli hloupi, také by to nebylo dobré, že? Dobrá. To byl moc, moc dobrý příběh. Hodně lidí je stejných. Když chtějí najít Pravdu, chtějí hledat, pátrat po Pravdě, ale hledají jinde. Odvracejí pozornost od skutečného cíle a skutečného záměru. To taky není dobré, proto je taky většina lidí duchem nepřítomná, vidíte? Jednoduchá Pravda je hned tady, je hned uvnitř vás. Ale vy se díváte jinam, na horu, řeku, slunce, měsíc, kostely, chrámy, cokoli, čemu věříme. V Au Lac (Vietnamu) máme pořekadlo, „Buddha ve vašem domě není svatý.“ Ten vám nedá odpověď, tak musíte jít prosit do chrámu stejného Buddhu, možná větší sochu, ale stejného jména, Šákjamuni Buddhu. Lidé mají někdy doma oltář, mají sochu Buddhy a taky tam dávají květiny. Většinou ale chodí do chrámu žádat o laskavost. Co to znamená, nemusí být nutně fyzické. Například, když nějakou osobu příliš dobře znáte, někdy ho nebo ji považujete za jistou, například: „Já ji znám,

ona je nikdo.“ „Je to jen moje sestra“ nebo „Je to jen moje matka“ nebo „Je to jen kolega.“ Není to postavení, není to vzhled, je to něco, co má ten člověk. Jste-li ale příliš blízko a znáte toho člověka fyzicky dlouho nebo příliš dobře, nebudete mít v tu osobu příliš důvěru. Většinou je to tak a půjdete hledat jinam něco jiného. Například, minule jsem vyprávěla příběh o Guruovi Amaru Das, sikhském Guruovi. Jeho švagr už byl Guru, Guru Angad, ale celý jeho život za ním nepřišel. Vydal se do Himálají, do svaté svatyně a šel se koupat do řeky Gangy a hledal v Indii různé sochy, žádonil o znalost, a neměl nic až do svých 70 let. A když to skutečně upřímně chtěl, najednou mu Bůh pomohl, zavedl ho za jeho švagrem v sousedství. Ano, je to velice legrační. Rozumíte? Ano? Ano, Mistryně. Chodil všude. Byl na různých velmi nebezpečných místech v Indii, například v Himálájích, na místech, která nejsou vždy bezpečná. Někdy jsou srázy příliš strmé a velmi hluboké a dole je řeka Ganga

a vy tam šplháte v horách,
kde jsou cesty asi tak široké
a kloužou,
protože je to ledovec,
když vám ujede noha,
je hotovo,
ani Bůh vám nepomůže.
Nic vám nepomůže.
Oni se ale vydávají
na takové pouti,
doufajíc, že tam najdou
Pravdu.
Jejich upřímnost je
velice, velice obdivuhodná,
ale výsledek nemají.
Já jsem tam taky byla.
Nesměji se těm lidem,
jen vám to říkám.
Jsme hloupí,
jdeme tam,
a mineme tu podstatu.
Vy ale nejsme tak hloupí,
nikdy jste nešli do Himalájí,
a dostali jste to jen tak.
Chytří lidé!
Vidíte, například ten
70letý Guru, později
se stal Guru,
protože byl upřímný
a pokorný.
Věděl, že má málo času,
věnoval všechn svůj čas,
den i noc, aby sloužil
svému švagrovi,
jako Guruovi a byl
velmi, velmi pokorný,
a velmi oddaný,
dnem i nocí,
ať se dělo cokoli,
udělal to pro svého Mistra.
Byl jako sluha v domě.
Tak moc.
Jen švagr,
ale po probuzení
věděl, že
„On je Guru“
o tom není pochyb.
A věnoval mu všechn
svůj čas, den i noc,
i když mu bylo

něco přes 70 let,
potom.
On ale šel
a dělal dřevo,
štípal dříví,
nosil vodu,
uklízal v domě,
vařil, myl nádobí,
pral oblečení pro
všechny děti Gurua
a to všechno.
Byl tak oddaný,
tak pokorný, že dokonce
syn toho Gurua se k němu
choval jako ke sluhovi.
Proto, když se stal
Mistrem...
dokonce ve věku přes 70 let
se stal Mistrem.
Když Guru Angad
zemřel,
předal mu plášť
a on se stal Mistrem,
byl jedním z sikhských
Guru, velmi známý,
ve více než 70 letech.
Po 70
to už ani nepočítáte.
Není potřeba.
Věc se ale má tak,
že my se normálně
na takové lidi díváme shora.
Myslíme si: „Už je moc
starý, co ještě může udělat?“
On ale žil do 120,
takže měl hodně času.
Ano. Padesát let.
Padesát let služby.
Kdo může někdy žít
tak dlouho, co?
Myslím,
že většina Mistrů
se stala Mistry,
když už byli
trochu starší,
proto by bylo hezké,
kdyby mohli sloužit 40 let,
30 let.
Víte, co myslím?
Padesát let je život

pro Mistra.
Když se stal Mistrem,
jeho synovec
se na něho díval shora,
protože si syn myslel,
že jeho otec měl
raději předat plášť jemu.
Že je to rodinná záležitost,
proč ho dávat
někomu jinému venku,
i když je to strýc.
To ale nebyl skutečný strýc,
víte, z manželčiny strany,
strýc z manželčiny strany.
Velmi se tedy
na Gurua Amara Das zlobil
a byl
velice, velice arogantní.
Vždy si
našel něco, aby se mohl
se starým Guru hádat,
tak zvaným
Guru „sluhou“,
starým
a byl velice závistivý
a velmi povýšený
a choval se k němu špatně.
Jednoho dne projížděl
syn zesnulého Gurua Angada
kolem
nového Gurua,
starého, 70letého,
projížděl na koni,
tako,
ani neslezl z koně dolů
a viděl jak
tam Guru sedí.
A zeptal se ho:
„Proč si necháváte
narůst takové vousy?
Myslíte si,
že si necháte narůst vousy,
pak budete vypadat jako
můj otec
a pak můžete být Mistrem?
Jste jen sluha.“
Říkal různé takové věci:
„Vaše vousy jsou jako
ocas mého koně,
nic víc, nic míň.“

Proč si na Zemi
musíte nechat
narůst takové vousy?“
Guru tedy slezl
ze svého stupínku,
ze své stoličky
na zem
a použil své vousy,
aby vyčistil tomuto
nezbednému synovi
jeho bývalého Mistra boty.
Řekl: „Nechávám si růst
vousy, abych s nimi mohl
vyčistit vaše boty.“
A od té doby
se ten syn choval lépe.
To je způsob, jakým
svatý vítězí nad nepřítelem,
nijak jinak.
Od té doby
ho již syn bývalého Guru
nikdy znovu neobtěžoval.
Myslím, že se jeho srdce
také změnilo. Změnil se?
(ano.) Změnil. Vidíte?
To je dobré. Takovým
způsobem mění lidi.
Je velmi těžké měnit lidi
nějak jinak
...takové lidi.
Byla jsem jednou na Floridě
a bydlela jsem vedle souseda,
se kterým to bylo
velmi těžké.
Ten dům mu dříve patřil,
proto i když ho prodal
někomu jinému a pak
ho prodal znovu a znovu,
stále si myslel,
že je to nějak jeho majetek.
A bylo pro něho velmi těžké
nechat tam někoho
v klidu žít.
Proto stále říkal:
„Tento strom patří mně
a ten pozemek je taky můj:
„Ten plot by tady normálně
neměl být“
atd.
Řekla jsem: „A kde by

tedy měl být?“
On řekl: „Tam.“
Já jsem řekla: „Dobrá,
tam by měl být.“
A pak jsme
podle něho posunuli
ty hranice
a od té doby
nás už neobtěžoval.
Nechodí a neříká:
„To je špatné,
tamto je špatné
a tamto je taky špatné“.
Sousedé to někdy dělají,
jen kvůli jednomu metru
půdy se může cítit
velmi nepohodlně,
kdyby patřil vám.
Dělal potíže,
protože jeho srdce
se neuklidnilo,
protože někdo jiný
si vzal jeho dům.
Měl dva domy,
které patřily
do jednoho objektu,
ale byly rozdělené na dva
a on ten jeden prodal.
Ten jsem získala já
a ten druhý pronajímал.
Ale nemohl to nechat být,
proto stále přicházel
a říkal něco o tom
a tamtom atd.
Tak jsme posunuli plot
a byl velice šťastný.
Je to tak.
Je to velmi zvláštní mysl.
Nežijeme v tomto světě
dlouho,
ale býváme někdy velmi
posedlí a
děláme věci důležitými.
Děláme věci důležitější
než jsou
a považujeme věci
za důležité, i když
ve skutečnosti nejsou.
Z ničeho děláme
důležité věci,

z krtince děláme horu, že?
To se říká.
Proto musíme
sledovat jen naši mysl,
a ne sledovat proč
tam ten chlap stojí.
Sledujme sebe.
Proto jsem vám
dala diář.
Každý den to skutečně
zkontrolujeme,
pak postupně odstraňme
všechny nežádoucí stopy
zvyku,
o kterém ani nevíme,
že ho máme.
Jen pokud to budeme
kontrolovat každý den,
budeme vědět, že je to tak.
Je to těžké, ale zkuste to.
Tímto způsobem
se lidé zlepšují.
V dávných dobách
to dělali také.
Například, někteří lidé
si vzali dvě sklenice
a když
udělali něco špatného,
dali do ní černou fazoli.
Když udělali
něco dobrého,
dali tam bílou fazoli.
Když neudělali nic,
nedali tam ani černou
ani bílou.
Každý den se takto
kontrolovali.
Možná
bychom to měli dělat také.